

DEBESIS, IZGLĪTĪBA UN MĀCĪŠANĀS VISĀ MŪŽĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ 3:16, 1Jņ 5:13, 1Tim 1:16, 1kor 13:12, Cah 13:6.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tā ir, kā rakstīts: ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl” (1kor 2:9).

Kāds dzejnieks, baidīdamies no nāves, jautāja, kā cilvēks var dzīvot, “nezinot skaidri, kas ir viņa pirmsākumi, kas ir nāve, kāds liktenis, kāda apziņa sagaida pēc kapa?” Viņš radīja šo dzeju, nosaucot to par “Institūtu, lai sagatavotos viņšaulei” jeb IPH (*Institute of Preparation for the Hereafter*). Tomēr kā cilvēks var sagatavoties pēcnāves dzīvei, ja viņš pat nezina, kas tajā ar cilvēku notiks?

Par laimi, Bībele sniedz mums lielisku ieskatu Debesu un Jaunās Zemes jautājumā, kā arī tajā, kā visā mūžībā notiks dzīvošana un mācīšanās. Kā mēs redzējam šajā ceturksnī, IPH ir šeit un tagad, šajā dzīvē, un visai mūsu izglītībai – lai arī kas tā būtu par nozari – vajadzētu sagatavot mūs šai “viņšaulei”.

Galū gal, jebkura skola var nodot daudz labas informācijas, daudz labu, praktisku un noderīgu zināšanu. Bet kas labs no tā, ja cilvēks iegūst visas šīs zināšanas, bet zaudē mūžīgo dzīvību? Šajā nedēļā mēs aplūkosim, ko inspirācija mums stāsta par augstāko augstskolu, par skolu, kas turpinās mūžīgi un kur mēs mācīsimies un augsim visā mūžībā. Šajā viņšaules skolā mēs mācīsimies lietas, ko tagadējā pasaulē mēs pat nevaram sākt iztēloties.

lepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. decembrī.

Mirušo liktenis

1600. gados franču rakstnieks Blēzs Paskāls apcerēja cilvēces stāvokli. Viens viņam bija ļoti skaidrs: vienalga, cik ilgi cilvēks dzīvo (un toreiz viņi nedzīvoja nemaz tik ilgi), un vienalga, cik laba ir bijusi šī cilvēka dzīve (un dzīve toreiz nemaz nebija tik izcila), agri vai vēlū cilvēks mirst.

Bez tam, lai arī kas notiktu pēc nāves, tas būs ilgāks laiks, bezgalīgi ilgāk par īso dzīves laiku šeit, pirms nāves. Tādējādi Paskālam visloģiskākais, ko cilvēks varētu uzzināt vai ko viņam vajadzētu uzzināt, ir tas, kāds liktenis sagaida mirušos, un viņš bija pārsteigts par to, ka cilvēki satraucas par tādām lietām kā “darba zaudējums vai par kaut kādu iedomātu ievainojumu viņa pašcieņai”, tomēr nepievērš uzmanību jautājumam, kas notiek pēc tam, kad cilvēks mirst.

Paskāla teiktajam ir nozīme. Un tas, bez šaubām, ir iemesls, kāpēc Bībele daudz laika velta, lai runātu par apsolījumu, kas sagaida tos, kas atraduši glābšanu Jēzū, par apsolījumu, kas viņus sagaidīs nākotnē.

Izlasī šos pantus. Kāda cerība mums šeit ir piedāvāta? Jņ 6:54, Jņ 3:16, 1Jņ 5:13, 1Tim 1:16, Jņ 4:14, Jņ 6:40, Jūdās 1:21, Tit 3:7. _____

Krusta gaismā mūžīgā dzīvība iegūst daudz lielāku jēgu. Krusta gaismā nekam citam nav nozīmes, kā tikai mūžīgajai dzīvībai. Universa Radītājs, kas “pasauli radījis” (Ebr 1:2), kurā mēs “dzīvojam, kustamies un esam” (Apd 17:28), Viņš, Dievs, iemiesojās cilvēka miesā un šajā miesā nomira... kāpēc? Lai mēs varētu beigās sapūt kā uz ceļa notriekti dzīvnieki?

Tieši tāpēc Jaunā Derība ir piesātināta ar mūžīgās dzīvības apsolījumiem, jo tikai mūžība garantē izlīdzināšanu. Miljoniem, pat miljardiem gadu varētu nesaturēt pietiekami daudz labu mirkļu, lai izlīdzinātu slikto. Tikai mūžība var līdzsvarot visu, jo bezgalīgais ir vairāk nekā mirstīgais.

Paskālam bija taisnība: salīdzinot ar to, kas ir gaidāms, mūsu laiks šeit ir tik ierobežots. Cik muļķīgi būtu nesagatavoties mūžībai, kas mūs sagaida.

Ko tu teiktu kādam, kas parāda pilnīgu vienaldzību pret to, kas notiek pēc nāves? Kā tu vari palīdzēt šim cilvēkam ieraudzīt, cik neloģisks patiesībā ir šāda attieksme? _____

Jauna eksistence

“Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis” (Atkl 21:4). Ko tas stāsta mums par to, cik atšķirīga no šīs pasaules būs mūsu jaunā eksistence, kurā nebūs vairs nāves, ciešanu un sāpju?

Kāds kristietis sarunājās ar kādu paziņu par evaņģēlija cerību, par mūžīgās dzīvības apsolījumu Jēzū Kristū. Cilvēks uz visu reaģēja negatīvi. “Mūžīgā dzīvība?” viņš nodrebota teica. “Kāda šausmīga doma! Mūsu 70–80 gadi man ir pietiekami slikti. Kurš gan gribētu to izstiept visas mūžības garumā? Tā būtu elle.”

Šis cilvēks runāja pareizi, izņemot to, ka viņš nesaprata, ka mūžīgās dzīvības apsolījums nav vienkārši šīs dzīves turpinājums. Kurš gan to gribētu? Taču augstāk minētais pants liecina, ka vecās lietas būs aizgājušas un viss būs tapis jauns.

Ko šie panti stāsta mums par gaidāmo eksistenci?

2Pēt 3:10–13 _____

Atkl 21:1–6 _____

Svarīgais jautājums mums tajā visā ir: ko prasa piedalīšanās šajā jaunajā eksistencē? Kā mēs tur varam nokļūt? Kā mēs varam būt droši, ka būsīm daļa no tā? Kas mūsu dzīvē varētu stāvēt ceļā tam, lai mēs būtu daļa no tā, ko Dievs mums ir apsolījis Jēzū? _____

Tad mēs zināsim

“Debesis ir skola, tā ir pētījumu nozare, universs. Tās skolotājs ir Mūžīgais. Šīs skolas filiāle tika izveidota Ēdenē, un, kad glābšanas plāns būs pabeigts, izglītība atkal atsāksies Ēdenes skolā.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 301. lpp.)

Ja tu esi kā lielākā daļa cilvēku, tad tev ir daudz jautājumu – jautājumi par grēku, ciešanām, slimību, nāvi, kāpēc notika tas un tas, kāpēc notika kaut kas cits.

Mums ir jautājumi arī par dabas pasauli un par tās noslēpumiem. Neskatoties uz pārsteidzošo progresu, ko ir panākusi zinātne, palīdzot mums vairāk izprast par pasauli un universu kopumā, mēs vēl tik daudz ko nespējam aptvert.

No vienkāršākajām dzīvības formām līdz debesīm, kas ir virs mūsu galvām, no subatomiskām daļiņām līdz riņņojošām galaktikām, kas ir izkaisītas kosmosā, mēs saskaramies ar realitāti, kas ir tik daudz lielāka un dziļāka, nekā mūsu prāti spēj aptvert, īpaši isajā laikā, kas mums ir šeit un tagad, lai pētītu šos brīnumus.

No otras puses, ja mums pētījumiem ir vesela mūžība, tad, bez šaubām, mums tiks atklāta liela daļa noslēpumu.

Ko šie panti stāsta mums par to, ko mēs mācīsimies, kad beidzot beigsies grēka, ciešanu un nāves epizode?

1kor 13:12 _____

1kor 4:5 _____

Ir apsolīts, ka mums tiks dota izpratne par to, kas tagad mums paliek aplēpts. Kāda brīnišķīga cerība, ka tad, kad mēs reiz redzēsim un sapratīsim lietas, kas tagad šķiet tik grūtas, mēs nespēsim neko citu kā tikai slavēt Dievu! Galvenais mums tagad ir turēties pie mūsu ticības, uzticēties Dieva apsolījumiem, dzīvot saskaņā ar to gaismu, kas mums ir, un izturēt līdz galam. Labā vēsts ir, ka mēs visu spējam “Tā spēkā, kas [mūs] dara stiprus” (Fil 4:13).

Kādi smagi jautājumi nospiež tavu sirdi? Kas tagad liekas nesaprotams? Kā mācīšanās uzticēties Dievam tajā, ko mēs saprotam, var palīdzēt mums jautājumos, ko pagaidām nesaprotam? _____

Skola viņšaulē

“Jo tagadējās grūtības, kas ir vieglas, dod mums neizsakāmi lielu mūžīgu godību, ja mēs neņemam vērā to, kas ir redzams, bet to, kas nav redzams. Jo redzamais ir laicīgs, bet neredzamais mūžīgs” (2kor 4:17, 18). Kādu cerību šie panti mums piedāvā? Kas varētu būt dažas no šīm neredzamajām mūžības lietām, ko mēs gaidām un kas mums ir apsolītas Jēzū? Sk. arī Atkl 21:1, 2; Atkl 2:7; Atkl 7:14–17. _____

Lai arī cik reāli ir apsolījumi, kas mums piedāvāti Jēzū, lai arī cik mums ir daudz labu iemeslu, lai tiem ticētu, paliek fakts, ka Bībele dod mums tikai netiešas norādes, acumirkļīgus ieskatus tajā, kas mūs sagaida. Viens, par ko mēs varam būt droši, tomēr ir tas, ka tas būs lieliski, jo padomājiet tikai, cik lieliska būs dzīve ideālā pasaulē bez grēka postījumiem!

Visas mūsu sāpes, visas mūsu ciešanas, viss, ar ko mēs šeit cīnāmies, rodas no grēka un tā sekām. Kristus nāca, lai pārtrauktu to visu, un Viņš atjaunos zemi tādu, kādu Dievs to sākumā bija paredzējis, pirms ienāca grēks. Patiesībā tā būs labāka, jo visas godības vidū mēs uz mūžīgiem laikiem varēsim redzēt rētas Jēzus rokās un kājās, mūsu glābšanas maksu.

“Tad, kad priekšgars, kas aptumšo mūsu skatu, būs noņemts, un mūsu acis redzēs skaisto pasauli, kurā mēs tagad varam redzēt tikai acumirkļīgus ieskatus kā caur mikroskopu, kad mēs raudzīsimies debesu godībā, kas tagad vērojama no attāluma caur teleskopu, kad grēka parazīts būs iznīcināts, visa zeme atklāsies ‘Kunga, mūsu Dieva skaistumā’, kāds plašs lauks tad pavērsies pētījumiem! Tur zinātnes students varēs lasīt radīšanas ziņojumus un neredzēs nevienu atgādinājumu par ļaunuma likumu. Viņš klausīsies dabas balsu radītajā mūzikā un nedzirdēs nevienu vaimanu vai ciešanu nokrāsu. Visā radītajā viņš ieraudzīs vienu rokrakstu – visā plašajā Visumā lieliem burtiem būs rakstīts Dieva vārds, un ne uz zemes, ne jūrā, ne debesīs nebūs palikusi neviena pēda no sliktā.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 303. lpp.)

Mēģini iztēloties, kā tas būs – dzīvot mūžīgi pilnīgi jaunā pasaulē, kurā nav nekā, kas padara dzīvi grūtu. Kādu tu to iztēlojies? Ko tu īpaši gaidi? _____

Lielais Skolotājs

Kā mēs redzējām visā šajā ceturksnī, viens centrālais Kristus kalpošanas aspekts, dzīvojot virs zemes, bija skolotājs. Darbos un rīcībā Jēzus no Savas kalpošanas sākuma pastāvīgi mācīja Saviem sekotājiem patiesības par Sevi, par Tēvu, par glābšanu un par cerību, kas mūs sagaida (sk. Mt 5:2, Mk 4:2, Lk 19:47, Jņ 6:59).

Patiešām, viss, kas jums jādara, ir pāršķirstīt jebkuru evaņģēliju, un visā tajā jūs atradīsiet Jēzu kā skolotāju. Lai gan arī tagad ar Sava Vārda starpniecību Kungs turpina mūs mācīt, jaunajā pasaulē šī mācīšana turpināsies. Bet iedomājieties, cik tas būs atšķirīgi eksistencē, ko nav sabojājis grēks un visi ierobežojumi, ko tas mums uzliek.

“Un, ja viņam tad jautās: kas tās tev par rētām uz tavām krūtīm? – tad viņš atbildēs: tā mani sasita manu draugu namā” (Cah 13:6). Kā tu domā, par ko runā šis pants? _____

“Mūžības gadiem ritot, vēl vairāk atklāsies Dieva un Kristus godība. Jo vairāk mēs uzzinām par Dievu, jo vairāk mēs apbrīnojam Viņa raksturu. Kad Jēzus atklāj pestītājiem glābšanas bagātības un pārsteidzošos sasniegumus lielajā cīņā ar sātanu, viņu sirdis ietrīsas mīlestībā, un desmit tūkstoš reiz desmit tūkstoš balsis apvienojas varenā slavas dziesmā. [...] Lielā cīņā ir beigusies. Grēka un grēcinieku vairs nav. Viss Universs ir tīrs. Visā radībā pulsē vienota saskaņa un prieks. No Tā, kurš visu radījis, izplūst dzīvības, gaismas un prieka straumes pa visu bezgalīgo valstību. No mazākā atoma līdz lielākajai pasaulei gan dzīvā, gan nedzīvā radība neaizēnotā skaistumā un pilnīgā priekā apliecina, ka Dievs ir mīlestība.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 678. lpp.)

No visām pārsteidzošajām patiesībām, ko mēs mācīsimies visā mūžībā, nekas nebūs vēl aizraujošāks par Kristus upuri mūsu labā. Padomājiet, cik dziļam un bagātam tam ir jābūt, lai mēs to varētu pētīt visā mūžībā. Kā tu vari mācīties jau tagad labāk novērtēt to, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā pie krusta? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Audzināšana” nodaļu “Mūžības skola” un grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Cīņa beigusies” (662.–678. lpp.).

“Lauva, no kuras mums ir jābīstas un jābaidās tagad, tad gulēs kopā ar jēru, un viss Jaunajā Zemē būs mierā un saskaņā. Jaunās Zemes koki būs taisni un dziēni, bez deformācijām. [...] Lai viss, kas ir skaists mūsu zemes mājās, atgādina mums par kristāla upi un zaļajiem laukiem, līgojošiem kokiem un dzīvīgiem avotiem, spožām pilsētām un baltās drēbēs tērptiem dziedātājiem, par mūsu Debesu mājām – par to skaistuma pasauli, ko nevar uzzīmēt neviens mākslinieks un ko nevar aprakstīt neviena mirstīga mēle. Lai jūsu iztēle iedomājas izglābto mājas un atceras, ka tās būs daudz krāšņākas, nekā jūsu visspožākā iztēle spēj iztēloties.” (Elena Vaita “Heaven”, 133., 134. lpp.)

“Bailes uz nākotnes mantojumu raudzīties pārāk materiālistiski daudzus ir ierosinājušas izskaidrot garīgi tieši tās patiesības, kas mums uz Zemi liek skatīties kā uz savām mājām. Kristus saviem mācekļiem apliecināja, ka Viņš aiziet tiem sagatavot mājokļus Tēva namā. Tie, kas pieņem Dieva Vārda mācības, nedzīvos neziņā par šīm Debesu mājām. [...] Cilvēcīgā valoda nespēj attēlot taisno atalgojumu. Ar to iepazīties tikai tie, kas to redzēs. Ierobežotam prātam nav iespējams aptvert Dieva Paradīzes godību.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 674., 675. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties vairāk pie Paskāla izteiktās domas par cilvēkiem, kas šķiet, nedomā par to, ko nesīs mūžība. Kā jūs domājat, kāpēc cilvēki tādi ir? Kāpēc šāda attieksme ir tik nesaprātīga?

2. Pakavējieties vairāk pie tā, kāpēc mūžīgās dzīvības cerība ir tik svarīga mūsu ticībai. Kāpēc mums bez tās patiešām nekā nav?

3. Padomājiet par visām pārsteidzošajām mistērijām, kas pastāv dabas pasaulē. Vai tā būtu bioloģija, ģeoloģija, astronomija, fizika, ķīmija, visās jomās viss izrādās daudz sarežģītāks, nekā cilvēks sākumā bija domājis. Zinātnieki, piemēram, nerunā vairs par “vienkāršajām dzīvības formām”, jo, kā izrādās, pat visvienkāršākās dzīvības formas galu galā nemaz nav tik vienkāršas. Katrs jauns atklājums, šķiet, rada vēl vairāk jautājumu. Kā tas viss palīdz mums saprast, cik daudz mēs mācīsimies “mūžības skolā”?